



— Tað er í Eysturoynni, at tvey størstu arbeiðini munnu vera framd hesa setuna, sigur lögmaður

ætlanin er beint nú at fara undir vegagerðina ímillum Funning og Funningsbotn.

Asfalteringsarbeiðið í Eysturoynni hevur verið stórt, og framvegis verður asfalterað munandi har. Kann nevna, at í heyst verður nakað asfalterað við Gjógv, nakað í Funningi og nakað á sjálvum Gjárvegunum í erva.

Í Norðoyggjum er nokk tað mest týðandi arbeiði, sum er liðugt, fergulegan í Klaksvík, men størsta arbeiði er annars sambandið um Hvannasund og tær vegagerðir, ið standa í samband við hesa sambinding, eitt nú vegurin millum Hvannasund og Viðareiði, og vegurin skal leggjast oman fyri Norðdepli frá sambindingini og í verandi vegin úr

Klaksvík. Á Kallsøynni er framd eftir viðurskiftunum munandi bygging frá Húsum og norður eftir, og ímillum Kirkju og Hattarvík verður nú byrjað, soleiðis at tað í hvussu so er kann gerast koyrand ímillum hesar báðar bygdir um fá ár.

Nýggj arbeiðir

Upp á spurningin hvørjar ætlanir hesar nevndu 70 mill. kr. fevna um í komandi figgarári svarar Atli:

At landsstýrið umframt at tryggja framhald av asfalteringum um alt landi, og framhald av fleiri av teimum arbeiðum, sum nú eru í gerð og sum ikki eru liðug, ætla at seta nokkur nýggj arbeiði í gongd í kom-

andi ári og summi teirra longu í hesum ári.

Nevnd eru longu vegagerðirnar millum Funning og Funningsbotn, bergholið igjøgnum Leynarklyvar, vegagerðin til Vestmanna. Harafturat kemur vegur til Sunds, ið søkt verður eftir formanni til nú, Oyggjarvegin at bota frá grótbrotinum og oman

tíðliga í heyst. Frammanfyri standa so bergholsgerðin til Gásadals, sambandið um Haraldsund og vegurin til Kunoyar eins og vegagerðin til Vikarbyrgis. Um hesi kunnu byrja í komandi figgarári ella í 1976/77 er torført at siga beint í løtuni, men givið er, at komandi fyra ára skeiðið verður vegagerðin,

sambandið millum Eysturoynna og Havnina ikki eigur at verða flutt, svarar lögmaður, at ivaleyst er beint í samband við vegagerðina til Sunds at fáa stýtt um siglingarleiðina til Eysturoynna við at leggja ferguleguna uppi á Sundi.

Annars verður talan um aðrar fergulegur m.a. í Suðuroy og í



Frá vegagerðini á Kallsøynni

mót Havnini, á Sandoynni at halda fram við breiðking og asfaltering og í Suðuroynni at halda fram við vegagerðini millum Vág og Hov og somuleiðis at fara undir vegagerðina til Sumbiar. Her verður helst talan um berghol — eitt ella tvey — og verður hetta projektið liðugt

um hildið verður fram við somu ferð sum nú, at gera, at vit nærvirka rökka mál í tí setningi, vit fyrirbils hava sett okkum fyri samferðsluna uppi á landi.

Fleiri fergulegur

Upp á spurningin um fergu-

Havn og ta á Strondum at fullføra, og fergulegur á Sandoynni og møguliga í Kirkjubø.

Hesin seinast nevndi spurningur má fáa eina loysn so skjótt greitt er, hvussu úrslitið av havnabyggingini í Skopun roynist, sigur Atli Dam, lögmaður at enda.

Krisjan skrivar:

Norrønt »Mentunarhús« í Føroyum — ella ikki?

SEINNI PARTUR

Vit eiga alsamt at vara okkum fyrri, at mentunarviðurskipti landsins ikki gerast lík teimum, ið ráða í listarskúla landsins, har listarmenn valla sleppa upp í part, um teir ikki eru vælsignaðir av sokallaðum listarskúli uttanlanda, har hesir somu møguliga hava bølást í einar tveir krákumánaðar, fyri síðani at sleppa sær upp í sjálvsvalda gandaringin av føroyskum listarfólki. Tískil eiga vit og tað ongantið ov skjótt at gera okkum greitt, at vit hvørki kunnu keypa ella byggja okkum til haldgóða mentan. At menn í góðum figgarligum korum kortini eru farnir at keypa sær mentan sæst einamest á teimum freku málningaprisum, sum valda á útsølum í Listarskúla Føroya. Hesin fulu prisir, ið liggja væl oman fyri vanligar málningaprisir í okkara grannalondum, nýtast ikki í sjálvum sær at vera haldgóð trygd fyri serstaka góðari føroyskari málningalist, men tað nýfikna og smáborgarliga eftirlætið kann rættvisgerast á so mangan hátt. Men í somu stund vit seta pening í listarligar »gripir« so sum

málningar og tilíkt, sum í onnur virðisbrøv, er eisini mentunarliga stóðið undir keypinum horvið sum bos fyri vindinum.

Um fólk framvegis ætla at lata alt um seg ganga og soleiðis ikki mótmæla ætlaðu bygging, er vandi fyri, at enn eitt av teimum fáu vallaðu okjunum, har havnarfólk framvegis kundi vunnið sær satt frægd við at spáka framvið, verður lagt svart. Skaðin við hesi stórtingnu grópan hevði verið minni, um endamálið var uppafturvelting av fornum bói, men so er ikki. At menn ikki hava sett tiltøk í verk til verju fyri dyrkaða lendum á stórplassunum, er ófatuligt, tí munandi betri mundi skilið verið mangastaðni, um henda skilaleysa byggingin á veltum lendi varð treytað av uppdyrking av samsvarandi øki upp úr nýggjum. Men hetta er tó ov mikið at vænta í eini ætlaðari mentunarligari endurføðingartíð, har andaliga fortalarar okkara týkjust at hava illt við at finna tað stóði, á hvørjum alt mentunarligt skal virðismetast, tað stóði sum er fyrtreytin fyri hjáveru okkara í hesum landi, og sum tiskil eisini er tað stóði, alt andaligt uppbyggingarvirsemi

má grundast á, um bjarta endamálið skal vera haldgóð mentan fyri føroyingar. Men kannska er tað so, at mentunarmenn okkara við felags norrønum húsum vilja neyða »sovandi« føroysku tjóðina til at luttaka og taka áðra tjóða stóðu í sokallaðum felags-skandinávískum málum so sum svínaskur og ómenniskjaligar lóg-gávur um kvinnur, ið kasta burtur, smokkuleggjarmál um kvinnufrælsi, og um hvussu vit møguliga kunna skava burtur seinasta evnafroðisliga munin kynanna millum og hvørt av sinum. Altsamalt viðurskipti, sprottin úr aðra tjóða fyrilitarleysu vinnulvsskipanum, men mál sum sinniligrir føroyingar framvegis evna at taka stóðu til á einstaklingastigi.

Tað er tíðanverri sera torført at visa á nakað, vit við røttum kunnu kalla serføroyska mentan. Tó haldast má kortini, at føroysku einstaklingarnar hugaferð er meira upprunakend og sjálvstøðug, enn hon í grannalondum okkara. Hesin sjálvsdráttarandi, og tað einamest í kenslumálum, hevur mangan verið fyri hørðum ábreiðslum frá politikkarum, sum vist hava á tørvn á at standa saman til fremjan av átrokandi samfelagsmálum, og sigast má við røttum, at tað tíðum hevur gingið heldur strítið. Men hinvegin má eisini haldast, at ovurhonds stóra spjalding av føroysku hugsanunum hevur elvt til eina serstaka góða lýsing

av samfelagsligum álvarsmálum og árinum teirra, áðrenn nevndu mál møguliga eru farin til tingviðgerðar. Hetta aðalfólkaliga hugsunarbyti, sum hevur roynst demokratii okkara hollasti stuðul, verja vit best uttan møguliga upplegging frá tilvildarligum mentunarstovnum, hvørs samband við gerandislívið aldri gerst annað enn viðfán-ingur.

Sum dømi um mann, umboðandi almennan stovn, tó ikki mentunarstovn burturav, kunnu vit hóskaði nevna ein av umboðsmönnum prisráðsins, sum á fundi í fræga havnarfelagnum Hugvekjaranum dittaði sær at býta landsborgarar okkara upp í »almúu« og so »okkum«. Hetta sera freka og niðursetandi, men fyri talaran helst náttúrliga uppbýtið, varð gjørt í samband við frágreiðing hansara um pristalsgrundarlag við meira. Hóast vit neyvan nýtast at ilkkenna umboðsmann prisráðsins fyri at vera meira mentaðan enn fólk flest, kann hesin hóast enn nýtast til samanberingar við sokallaðu mentunarmenn okkara, sum júst í somu fjarstøðu frá almannahugsan loyva sær at býta fólk upp í bólkar sum meira og minni hugsandi, fyri síðan at smoyggja sjálvstøðaðar mentunarkrýsar niður um oyruni á teimum andaliga »minnimentu«. Tí! eingi mentunarhús úr deyðum tilfari, men andanna høllir úr kjóti og blóði. Sostatt eiga vit heldur at nýta ætlaðu føroysku

iløgunar í Norrøna Húsið til miðvísar útbýggjan av fólkskúla okkara, sum tianverri ikki enn er grundaður á landsins tørv og møguleikar, men sum harafturimóti alsamt klekir ungdomar okkara til yrkisval uttanlanda. Spurningurin um, hvør í leiðandi skal vera, stendur so gálvandi eftir. Helst skuldu vit øll kveikt eina andaliga kertu á livsleið okkara, men fyri ikki at neyt-taka hollu fólkhugsan borgaranna, kunnu vit tíðanverri litið og einki gera á almennum stigi, uttan við lóggávu at skipa so fyrri, at uppvaksandi ættirnar verða eirðar fyri óneyðugt árin uttaneftr, so sum vánaligar og ófliggjaligar kyknyndir, ónærirrit, svøvnvaggandi vikubløð og hvørt av sinum. Tað verður stundum havt á munni »at kasta perlu fyri svin,« men hvi ikki eisini nema kunnleika av tí øvugta og gevast við at grýta skarn fyri dýrmettu perlu okkara børnini, tí einamest tað særðið, tvey nema sum óvitar og ungmennti, er sum búnað avgerandi fyri hugaferð teirra sum vaksni.

Soleiðis kundu vit møguliga lættari gingið undir samtíðarinnardóm mentunarfólksins sum hitt andaliga glataða ættarliðið, um vit við vissu vistu, at forløg vóru lagað børn um okkara at vaksa upp í tryggastu barna- og ungdomskorur, sermerktum av meira føroyskum kringumstøðum enn higartil.

Við tøkk fyri upptøkuna